

af Værnepligtslovgivningen. Men at der ved Hjælp af dette Beløb ogsaa kan udredes Belønninger til dygtige Lægdsmand og Lægdsmedhjælpere, maa vistnok erkendes at være baade billigt og i Stats tjenestens Interesse. Det er nemlig herst magtpaaliggende for Regeringens Overholdelse ved Mulkeføringen at have til Lægdsmand og Lægdsmedhjælpere fuldkomne paalidelige Personer, der saavidt muligt gennem en Karræke ere øvede i Forretningerne. Disse Forretninger ere nu navnlig ved den udvidede Flytningsfrihed, der er indrømmet Værnepligtige, bleve i høj Grad forøgede, medens den tidligere Lovgivnings Begunstigelser for Lægdsmandene ere aldeles bortfaldne, og der har som Følge deraf vist sig en stor Trang til paa en eller anden Maade at kunne hve fornævnte Bestillingsmands Vederlæg for deres Tjeneste, i hvilken Anledning bemærkes, at Sognefoged- og Lægdsmands-Bestillingerne i de større Lægder hverken ere eller kunne være forenede, da hver især af disse Bestillinger i saadanne Lægder lægge Beslag paa den paagjældende Bestillingsmands Tid. Af denne Grund maa det ansees særdeles ønskeligt, at der høves et Fond, hvorfra der kan, om end ikke tillægges Lægdsmandene en egentlig Løn, hvortil Midlerne ikke ville tilstrække, saa dog tilstaaes enkelte af dem, som ved lang Tids god Tjeneste have gjort sig dertil fortrinlig værdige, passende Belønninger, og dette formentes paa den simpleste Maade at kunne opnaaes ved, at de omhandlede Mulcter blive anvendte til dette Diemed. Det indrømmes gerne, at det i sig selv er lidet ønskeligt, at der oprettes nye Fonde, og dette vilde heller ikke være nødvendigt, hvis der aarligen kunde blive bevilget et passende Beløb af Statskassen i det nævnte Diemed, i hvilket Fald da de omhandlede Mulcter kunde tilfalde

de samme Casser som hidtil, men da dette maa besejres at ville støde paa Vanskeligheder, har man troet at burde vælge denne Udvei til at fjerne de Ulemper for Udskrivningsvæsenet, der ere en Følge af, at der ikke er tillagt Lægdsmandene nogen som helst Godtgjørelse for deres ofte byrdefulde Arbejde!

ad §§ 51 og 52.

Disse Paragrapher, af hvilke kun § 51 er en Gjentagelse af Værnepligtslovens § 12, trænge ikke til nogen nærmere Forklaring.

ad §§ 53, 54 og 55.

Disse midlertidige Bestemmelser udkræve heller ingen nærmere Motivering. § 53 svarer til Værnepligtslovens §§ 4 og 5 med de paa Grund af den derefter forløbne Tid fornødne Forandringer.

At man i § 54 har forbeholdt de nuværende Skipper og Styrmand og de Værnepligtige, der, efter deres husslige Stilling nu have Ret til Forbigaaelse ved Indkaldelsen til Søkrigstjenesten, de dem efter den bestaaende Lovgivning tilkommende Rettigheder, der overensstemme med, hvad der i lignende Tilfælde er skeet, og maa vistnok erkendes at sig selv billigt.

Hvad § 55 angaaer, da har man anseet det rettest paa samme Maade, som dette i tidligere Love er skeet, at optage en Bestemmelse af dette Indhold, navnlig for at Ministeriet kunde have fuld Myndighed til at træffe alle herhørende Foranstaltninger, uden i hvert enkelt Tilfælde dertil at skulle erhverve kongelig Resolution, hvorom der efter Grundlovens § 29 idetmindste i vigtigere Tilfælde kunde være Spørgsmaal.